

Életfa

// A Szent Kereszt Templomigazgatóság lelki útravalója //

*„Krisztus azért halt meg mindenkiért,
hogy azok is, akik élnek,
ne önmagukért éljenek, hanem azért,
aki mindenkiért meghalt és feltámadt”*

(2Kor 5,15)

// 2009. húsvét //

Hogyan válik a nyuszi húsvéti nyuszivá

Hosszú – hosszú idővel ezelőtt a Paradicsomban az állatokkal együtt élt egy kicsi, kecses, puha bundájú állatka, ez volt a nyuszi. Bundája selymes volt, egész kicsire is össze tudott gömbölyödni, és el tudott rejtőzni. Az összes állat szerette őt. Fogócskát és bújócskát játszottak egész nap.

Ám egy napon az embernek és az állatoknak el kellett hagyniuk a Paradicsomot, hogy lenn a Földön éljenek tovább. Lassan és szomorúan vándoroltak útkon, és nem is vették észre, hogy a nyuszi hiányzik. Mialatt ez az egész történet, a nyúl egész kicsire összegömbölyödve aludt az Élet fája alatt. Amikor fölébredt, teljesen egyedül volt, és akárhogy is keresgélt, senkit nem talált. Ekkor találkozott az angyallal, aki éppen bezárta a Paradicsom kapuját.

– Hol vannak az én barátaim? – kérdezte a nyuszi.

Az angyal lemutatott a Földre, és akkor látta a nyuszi, hogy az állatok hosszú sora hogyan vonul.

– Hogy juthatok én is oda? – ugrándozott föl és alá teljes izgalomban.

Az angyal annyira megsajnálta őt, hogy megengedte neki: kérjen valamit földi életéhez.

– Kérek magamnak hosszú lábakat, amikkel gyorsan odafuthatok a barátaimhoz, és kérek hosszú füleket, amikkel ott lent hallhatom a Jóistent és az angyalokat!

Mindkét kívánsága teljesült.

Megköszönte, és futott, ahogy csak futhatott. Végre az éjszaka közepén, amikor a Hold világosan és telten ragyogott, a nyuszi leérkezett a Földre. A telihold fényt adott neki, hogy lássa barátait, hosszú fülei segítettek neki, hogy hallja őket. De mit hallott? Az állatok hangja indulatos és nyers volt. Még hogy a nyuszival játszani? Ugyan már! Üldözték, a bundáját cibálták, és jól elpáholták. Szegény nyúlnak nem volt többé nyugalma, mindig nyitva kellett tartania a szemét, hegyeznie kellett a fülét, hogy nem fenyegeti-e veszély, és a lábai mindig futásra készen álltak. Csak néhány állat volt hozzá barátságos, így aztán állandó félelemben élt.

Sok - sok évvel ezután, az első Húsvét éjjelén, amikor a Hold világosan és telten ragyogott az égen, a nyúl félve lapult odújában, és hegyezte a fülét.

Lehetséges ez? Nem a Paradicsomból jön ez a fényes és tiszta hang? Elhagyta üregét, és rohant, amilyen gyorsan csak tudott, és egyszer csak az előtt az angyal előtt állt, aki egykor mindkét kívánságát teljesítette.

– Kedves nyuszi, hiszen te úgy nézel ki, mint aki nagyon fél! Mi van veled? – szólt az angyal.

– Kérlek, kedves angyal, segíts nekem, nagy bajban vagyok, adj bátorságot, és erőt!

Az angyal adott neki a húsvéti kenyérből, hogy hordja magánál, és ha eszik belőle, bátorságot és erőt fog érezni a szívében. Azután ezt mondta az angyal:

– Gyere velem, elhozzuk az embereknek a Húsvétot!

Ettől az időtől fogva a nyuszi ismét boldog lett, és minden évben tavasszal meglátogatta az embereket, hogy elhozza nekik a Húsvétot. Bátran és áldozatkészen indult el a veszéllyel teli úton a barátaihoz.

Az állatok még mindig üldözték és vadásztak rá, de a nyúl fürgén elfutott, vagy elugrott előlük. Ha az állatok nagyon dühösek voltak, és neki már alig volt ereje, szorultságában a testvéreihez sietett.

Így válik minden Húsvét éjjelén az üldözött, félnék nyusziból bátor, áldozatkész Húsvéti Nyúl.

Juhász Gyula: Imádság a gyűlölködőkért

Én Jézusom, te nem gyűlölted őket,
A gyűlölöket és a köpködöket.

A megbocsátást gyakoroltad egyre,
Míg égbe szállni fölmentél a hegyre.

Szeretted ezt a szomorú világot
S az embert, ezt a nyomorú virágot.

Ma is elégszer hallod a magasban
A gyűlölet hangját, amely égbe harsan.

Te tudtad, hogy mily nagy kereszt az élet,
És hogy fölöttünk csak az Úr ítéltet.

A gyilkos ember hangját, aki részeg,
S a szeretet szavát feszítené meg.

Szelíd szíved volt, ó, pedig hatalmad
Nagyobb volt, mint mit földi birtok adhat.

Én Jézusom, most is csak szánd meg őket,
A gyűlölöket és a köpködöket.

Most is bocsáss meg nekik, mert lehet,
Hogy nem tudják, tán mit cselekszenek.

Prohászka Ottokár:

Elhagyatottságban

Uram, nem vagyok méltó, hogy bejöjj, de ha méltatsz és bejössz hozzám, szívem eltelik örömmel és hódolattal. Isten minden szívbe be akar jönni, ezt jelzi az írás: „Íme, ajtódnál állok s kopogtatok.” Te, az Úr ... bebocsáttatást kérsz. Nem kényszerítesz, nem tolod föl magad és kegyelmeid. Értelek Uram, vágyódól utánunk. Kopogtatsz szívünk ajtaján, várakozol ajtóm előtt. És kitartasz, el nem mégy! Ó édes, erős szeretet!

Istenem, hol vagy: ugye közel vagy? Velem vagy?

Így lehet túrni a keresztet s a kint. Ó Uram, hadd legyek veled! Vigy be országodba. Ámen.

Túrmezei Erzsébet:

Aki helyett a Krisztus vérezett

Emlékezem: Kemény bilincsbe verten,
bénultan ültem a hideg kövön.
Sötétség, bűn és vád töltötte lelkem,
ijesztő csend kietlen börtönöm.

Halál? Oly mindegy. Csak néha lázadt
valamikor bennem. Életvágy talán.
A akkor ...szerettem volna összetörni
bűnt és bilincset börtönöm falán.

Neki az ajtó rozsdamart vasának
sámsonkarokkal! Ki a fényre! Ki,
ahol szabad mezők ujjongva várnak,
s ahol az élet szent magvát veti!

Néha. És máskor rémek. Megremegtem:
A szívem kemény hideg marok.
Egy síron túli hang titkos hívása:
„Jöjj! Jöjj! Barrabás!” – Nem! Nem akarok!

„Barrabás!” Hah, már nem a rém hívása.
Ezer torokból tör ki: Ó elég!
Ez a halál! Jön értem. Sírom ássa
és nem kiálthatok felé: Ne még!

Most! Súlyos léptek ... fegyver csörrenése ...
Csikordul a zár ... szoborrá meredt
Minden tagom ... egy érdes hang: „Barrabás,
szabad lettél. Le a bilincseket.”

Először mint egy álom. De lehullnak
mégis. Tántorgó lábaim előtt
kitárt kapu áll. Ott kinn vár az élet.
Rám vár. Előre! Hadd köszöntsem őt!

Merre? Hová? Nagy céltalan örömmel
rohantam, mígnem bős tömegbe vitt,
zúgó tömegben torpant meg a lábam.
Pilátust láttam, népem véneit ...

s ott állt egy ember: nagy szűrő tövissel
megkoronázott, véres, tört alak.
Vállán vörös palást, kezébe' nádszál.
Hogy le nem roskad annyi kín alatt!

Gyöngé, törékeny. Vad lelkeimmel érzem:
szelíd, egészen más, mint én vagyok.
Arcán csend, nyugalom. Megtört szemében
valami földöntúli fény ragyog.

Ki ez az ember? Megkövülten állok.
Énrám tekint. Ki ő? Mit véthetett?
Valaki szól: „A názáreti Jézus.
Őt feszítik meg Barrabás helyett”.

*

Oly hosszú út vezet a Golgotára ...
Én végigjártam. Két lázas szemem
odatapadt vonagló alakjára,
ott égett minden gyilkoló szegen.

És nem tudtam többé levenni róla.
A szemek fénye ... az a szent ajak ...
a hulló vér ... Múltott a perc, az óra.
Felejthetetlen percek és szavak.

A szívemen gigászi nagyra nőttek
Láttán kemény, hideg gránithegyek:
Helyettem! Énhelyettem! Énhelyettem!
Hogy én éljek, hogy én szabad legyek!

Mikor utolsót vonaglott teste,
mikor már minden elvégeztetett,
menetem alá a gyász hegyéről én is.
- S öلب vettem ... egy síró gyereket.

Megsimogattam ...lázado kezemmel,
mely azelőtt csak gyilkolt és rabolt.
S akkor tudtam meg, hogy Barrabás meghalt,
Az ő testét fedi a sziklabolt.

Már csak szeretni, simogatni vágytam,
Haladni csendesen, mint Ő haladt,
Aki helyettem roskadt le a porba
Golgota útján a kereszt alatt.

Helyettem! Énhelyettem! Énhelyettem!
Ez a szó zengi át az életem.
Napfény gyanánt ez tündököl felettem,
s ez nyitja meg a mennyet is nekem.

„Ki az? Ki zörget?” – kérdik majd. „Barrabás,
aki helyett a Krisztus vérzett”.
S kitarják akkor ujjongó örömmel
a gyöngykaput fehér angyalkezek.

Johannes Heermann:

Jézus Krisztus keserves szenvedésének oka

Te, drága Jézus, mi történt tevéled,
Hogy oly keményen sújt a zord ítélet?
A szörnyű vétket el mivel követted?
Mi volt a tetted?

Megostoroztak, tövissel csúfolnak,
Arcodba vágnak, gúnyolódva szólnak,
Epét ecettel kínálgatni mernek,
Keresztre vernek.

Mondd, ennyi kínnak mi az eredetje?
Jaj, vétkeimmel vertelek keresztre!
Amit Te szenvedsz, Jézus, én okoztam,
Fejre hoztam.

S mily büntetés, mit a világ reád mért?
A jó nyájörző szenved a juháért;
A bűnért, melyet szolgák elkövettek,
Az Úr fizet meg.

Meghal a jó, ki hűség volt, s alázat,
Az él, ki Isten bántására lázadt;
A vétkes ember sértetlen, s bilincsből
Ott áll az Isten.

Ó, mérhetetlen szeretet, csodás hit,
Amely a kínok zord útjára vitt!
Én vigadozva élek és örömben,
Te kín-özönben.

Ó, nagy Királyom, minden kor Királya,
Hűségedet, hogy hirdethesse hála?
Nincs emberszív, melyben tanács fakadhat:
Néked mit adhat?

Ha trónusodnál, Jézusom, vezérem,
Fejem ragyogva fürdik majd fényben:
Énekelek, hol szentül zeng az ének,
Dicsérve Téged.

Fordította: Áprily Lajos

Johannes Heermann (1585-1647) Rengeteg nélkülözéssel végezte tanulmányait.
Élete végéig szinte mindig betegeskedett. Az egyik legjelentékenyebb német egyházi
énekköltő Luther és Gerhardt között.

Papp Lajos:

Az én Miatyánkom

Mikor a szíved már csordultig tele,
Mikor nem csönget rád, soha senki se,
Mikor sötét felhő borul életedre,
Mikor kiket szeretsz, nem jutsz az eszükbe.
Ó „lélek”, ne csüggedj! Ne pusztulj bele!
Nézz fel a magasba, reményteljesen,
S fohászkodj:
MIATYÁNK, KI VAGY A MENNYEKBEN!

Mikor a magányod ijesztőn rád szakad,
Mikor kérdésedre választ a csend nem ad,
Mikor körülvesz a durva szók özöne,
Átkozódik a „rossz”, - erre van Istene!
Ó „lélek”, ne csüggedj! Ne roppanj bele!
Nézz fel a magasba, és hittel rebegd:
Uram!
SZENDELTESSÉK MEG A TE NEVED!

Mikor mindenfelől forrong a „nagyvilág”,
Mikor elnyomásban szenved az igazság,
Mikor szabadul a Pokol a Földre,
Népek homlokára Káin bélyege van sütve,
Ó „lélek”, ne csüggedj! Ne törjél bele!
Nézz fel a magasba, - hol örök fény ragyog,
S kérd: Uram!
JÖJJÖN EL A TE ORSZÁGOD!

Mikor beléd sajdul a rideg valóság,
Mikor életednek nem látod a hasznát,
Mikor magad kínlódsz, láztól gyötörve,
Hisz bajban nincs barát, ki veled törődne!
Ó „lélek”, ne csüggedj! Ne keseredj bele!
Nézz fel a magasba, - hajtsd meg homlokod,
S mondd: Uram!
LEGYEN MEG A TE AKARATOD!

Mikor a „kisember” fillérekben számol,
Mikor a drágaság az idegekben táncol,

Mikor a „gazdag” milliót költ: hogy „éljen”,
 S millió szegény a „nincstől” hal éhen,
 Ó „lélek”, ne csüggedj! Ne roskadj bele!
 Nézz fel a magasba, - tedd össze két kezed,
 S kérd: Uram!
ADD MEG A NAPI KENYERÜNKET!

Mikor életedbe lassan belefáradsz,
 Mikor hited gyöngül, - sőt - ellene támadsz,
 Mikor: hogy imádkozz, nincs kedved, sem erőd,
 Minden lázad benned, hogy - tagadd meg „ŐT”,
 Ó „lélek”, ne csüggedj! Ne egyezz bele!
 Nézz fel a magasba, s hívd Istenedet!
 Uram! Segíts!
S BOCSÁSD MEG VÉTKEIMET!

Mikor hittél abban, hogy téged megbecsülnek,
 Munkád elismerik, lakást is szereznek,
 Mikor veritékig hajszoltad magad,
 Később rádöbentél, hogy csak kihasználtak...!
 Ó „lélek”, ne csüggedj! Ne ess kétségbe!
 Nézz fel a magasba, sírd el Teremtődnek:
 Uram!
MEGBOCSÁTOK AZ ELLENEM VÉTKEZŐKNEK!

Mikor a „nagyhatalmak” a BÉKÉT TÁRGYALJÁK,
MIKOR A BÉKE SEHOL! csak egymást gyilkolják,
 Mikor népeket a vesztükbe hajtják,
 S kérde: miért tűröd ezt ISTENEM, MI ATYÁNK?!
 Ó „lélek”, ne csüggedj! Ne pusztulj bele!
 Nézz fel a magasba, s könyörögve szólj!
 Lelkünket kikérte a „rossz”, támad, s tombol!
URAM! MENTS MEG A KÍSÉRTÉSTŐL!
MENTS MEG A GONOSZTÓL!
AMEN!

UTÓHANG:

S akkor megszólal a MESTER, keményen - szelíden, Távozz Sátán - szűnj vihar!
 BÉKE, s CSEND legyen! Miért félték kicsinyhitűek? BÍZZATOK ! Hisz' én megígértem Nektek!
 Pokoli hatalmak rajtatok erőt nem vesznek Hűséges kis nyájam,
 ÉN PÁSZTOROTOK vagyok, S a végső időkig -

VELETEK MARADOK!

H I R D E T É S E I N K

Miserend:

vasárnap: 8, 9, 11 és 18 ó
hétköznap: 18 ó

Gyóntatás

Esti szentmisék előtt, ill.
Vasárnap 10.30-tól

Hitoktatás:

Alsó tagozatosoknak: kedd 16 ó
Ifjúsági: hétfő 19.30

Nyugdíjasklub: 7-én, 21-én 17-18 ó
Felnőtt katekézis: 8-án, 22-én 20.30

**Katolikus sürgősségi betegellátás kórházakban:
éjjel-nappal (ünnepek alatt is) Tel.: 213-9620**

Kalendárium - áprilisi programjaink

9-én, NAGYCSÜTÖRTÖK: 18 óra: Utolsó vacsora emlékmiséje, utána virrasztás.

10-én, NAGYPÉNTEK: SZIGORÚ BÖJT!!!

15 óra: Keresztút.

18 óra: Jézus szenvedésének ünneplése, utána Szentségimádás 21 óráig.

11-én, NAGYSZOMBAT:

8⁰⁰-12⁰⁰-ig és 15⁰⁰-17⁰⁰-ig Szentségimádás.

17 óra: Esti dicséret, feltámadási szertartás.

21 óra: Húsvéti vigília ünneplése (tűzszentelés, vízszentelés, ünnepi eucharisztia)

12-én, HÚSVÉTVASÁRNAP: 8, 9, 11 és 18 óraker: Ünnepi szentmisék. Ételszentelés a 8 órai szentmise után

13-án, HÚSVÉTHÉTFŐ: 8, 11 és 18 óraker: Szentmisék

26-án, csütörtökön a 18 órai szentmisében Tamás Ernő atyára, a Csörsz utcai kápolna igazgatójára emlékezünk halálának 41. évfordulóján.

www.szentkereszt.plebania.hu

Várjuk Kedves Olvasóink híreit, beszámolóit, írásait, fényképeit
a templomban található Életfa dobozba, vagy a sekrestyébe,
illetve a mail@megyericdomonkos.hu e-mailcímre.

Következő lapzártánk időpontja: április 22.

Lapunk a XII. kerületi Önkormányzat támogatásával jelenik meg!
A SZENT KERESZT TEMPLOMIGAZGATÓSÁG KIADVÁNYA

Felelős kiadó: Matolcsy Kálmán templomigazgató
1123 BUDAPEST, TÁLTOS UTCA 16.

Tel: 375-0732, (30)436-2448, (20)823-0024

www.szentkereszt.plebania.hu matolcsy@t-email.hu

HYPO BANK: 10918001-00000423-15300000

Szerkesztette: Papp Géza DTP: Megyeri Domonkos

